wõmo pärrast, hüppama ja tantsima nago — karro.

Mamma-pätsil on jälle koggoni teine tallitus, temmal on kõik se sui omma pissukese perre eest murretseda; kus ta ommale agga ikka ühhe abbilise, ehk kuida sakšad ütlewad, ühhe koolimamsle wõttab. Üks nisuggune on üks minnewa aastane noor emmane karro, se peab siis allati emma silma al nende pissukestega mängima, neid pude otsa ja mõda maad ronima õppetama, linda püidma, met messilaste pessast wälja wõtma ja ühhesõnnaga kõik, mis ühhe täieste kaswatud nore karrole ommas tullewikus ello üllespiddamises tarwis lähhäb. Et mamma päts seal jures ilmaski omma emma ehk perrenaese õigust ärra ei anna, sest kõnneleb minno sõbber üht kenna nalja: „Kord näggin ma emalt metsast, kui üks emma-karro omma kahhe poea ja ühhe abbilisega ühhe oea äre wälja tulli, kus sure wihma lähhi wessi kangeste tõusnud olli; ilma sure murreta wõttis proua päts ühhe omma poegist sülle, et tedda ülle talluda ja arwas sedda jubba isstenneseest mõistwad, et kooli preili teisega takka järrele tulleb. Wimane nähti agga teisiti mõtlewad, wissist ei seisnud se mitte omma tenistuse kontraktis ja teggi hakkatust, üksi ülle minna. Agga kui emma sedda näggi, panni ta omma koorma kohhe sülleset mahha ja koolipreilile pliu ja ja plău, ühhe kõrwa poolt teise kõrwa poolt, kunni ta ühhe poeaga weest lähhi ronnis ja emma issi teisega kurjaste urrisedes takka järrele läks."

Teist luggu rägib mo sõbber eddasi: „Se olli kewwadi ühhel illusal päewal, sõitis üks mõisnik, kelle jures ma korteris ollin, ratsa hobbusega wiis wersta maad koddust kaugele, omma metsawahhe jure; wasto õhtut taggasi tulles, kargab hobbune, nenda pole tee peal, äkkiste püsti, wiskab omma perremehhe seljast mahha ja tuhhatnelja omma teed. Sure ehmatusega näeb mõisnik üht karro metsast wälja tullewad ja omma käppasi ta järrele wälja sirrutawad. Mis nüüd heaks nõuks? piddi ta appi karrima? mis wois se sures